

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 177/2010-45

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. L. M., Česká republika, zastúpeného advokátom Mgr. M. M., Č., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základných práv podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Rob 1361/1996 a sp. zn. 3 Cb 4/2009, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2 Obo 40/2009 a jeho uznesením z 27. mája 2009 a tiež v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V 36/2009 a jeho uznesením zo 17. decembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. L. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. marca 2010 doručená sťažnosť (doplnená podaním z 9. apríla 2010) Ing. L. M. (ďalej len

„sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základných práv podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Rob 1361/96 a sp. zn. 3 Cb 4/2009, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2 Obo 40/2009 a jeho uznesením z 27. mája 2009 a tiež v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V 36/2009 a jeho uznesením zo 17. decembra 2009.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ bol navrhovateľom v právnej veci proti odporcovi Obec H. (ďalej len „odporca“ alebo „žalovaný“) o zaplatenie sumy 99 997 Sk s príslušenstvom vedenej na krajskom súde, v ktorej bol na základe návrhu sťažovateľa vydaný platobný rozkaz č. k. 17 Rob 1361/96-24 z 27. júna 1997, ktorým bolo odporcovi uložené zaplatiť uvedenú sumu spolu so zmluvnou pokutou. Odporca najskôr navrhol predmetný platobný rozkaz zrušiť a vo veci nariadiť pojednávanie a následnými podaniami z 1. marca 2007 a 20. októbra 2007 podal proti platobnému rozkazu odpor. Krajský súd vo veci ďalej konal pod sp. zn. 3 Cb 4/2008 a uznesením č. k. 3 Cb 4/2008-169 z 2. februára 2009 návrh na zrušenie platobného rozkazu zamietol a odmietol *„odpory zo dňa 1. 3. 2007 a 20. 10. 2008 proti platobnému rozkazu vydanému Krajským súdom v Košiciach dňa 27. 6. 1997 č. k. 17 Rob 1361/96-24“*.

3. O odvolaní žalovaného proti uzneseniu krajského súdu z 2. februára 2009 rozhodol najvyšší súd ako odvolací súd uznesením sp. zn. 2 Obo 40/2009 z 27. mája 2009, ktorým uznesenie krajského súdu *„zo dňa 02. 02. 2009 č. k. 3 Cb 4/2008-169“* zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

«Najvyšší súd prejednal odvolanie... a dospel k záveru, že je dôvodné.

Základom posúdenia dôvodnosti odvolania je odpoveď na otázku, či bol sporný platobný rozkaz žalovanému doručený v súlade s ust. § 173 ods. 1 a najmä § 48 ods. 1 O. s. p.

Podľa § 48 ods. 1 O. s. p. písomnosti, ktoré sú určené orgánom alebo právnickým osobám, doručujú sa pracovníkom oprávneným za orgány alebo právnické osoby prijímať písomnosti. Ak ich niet, doručuje sa písomnosť, ktorá je určená do vlastných rúk, tomu, kto je oprávnený za orgán alebo právnickú osobu konať, ostatné písomnosti ktorémukoľvek ich pracovníkovi, ktorá písomnosť prijíma.

Vysvetlivky k tomuto ustanoveniu v Komentári... interpretujú toto ustanovenie tak, že „pracovníkom oprávneným prijímať za orgány a právnické osoby písomnosti je spravidla poverený pracovník podateľne, do pracovnej náplne, ktorého patrí táto činnosť. Prevzatím písomnosti (a to aj písomnosti určenej do vlastných rúk) týmto pracovníkom je písomnosť riadne doručená a netreba ešte doručovať aj pracovníkovi oprávnenému konať za právnickú osobu resp. štát podľa § 21. Nevyhnutné je to však v prípade, keď na orgáne alebo v právnickej osobe niet pracovníka oprávneného prijímať písomnosti, len ak ide o písomnosti určené do vlastných rúk; iné písomnosti sú doručené riadne, ak sa doručili ktorémukoľvek pracovníkovi orgánu alebo právnickej osobe, ktorý je ochotný ich prijať a prijíma ich.“

Odvolač súd sa s touto interpretáciou ust. § 48 ods. 1 O. s. p. plne stotožnil. Jej aplikácia na spornú vec znamená, že súd 1. stupňa pochybil, keď síce zistil, že štatút žalovaného preberanie zásielok neupravuje avšak prakticky zmenil pri výklade znenie prvej vety cit. ust. § 48 ods. 1 O. s. p. tak, že uvádza: „ak právnická osoba má zriadené oddelenie alebo bežne používaný spôsob preberania zásielok, tento platí aj na doručovanie do vlastných rúk“ a následne toto znenie vykladá tak, že „ak pracovníčka, príp. pracovníčky obecného úradu boli oprávnené na preberanie obyčajných zásielok určených pre obec, tak bola, príp. boli oprávnené aj na preberanie zásielok určených do vlastných rúk, pokiaľ by výslovne nebolo preberanie zásielok určených do vlastných rúk vylúčené z takéhoto preberania“ a následne z tejto svojej chybnej interpretácie ust. § 48 ods. 1 O. s. p. vyvodil v zákone nezakotvenú povinnosť žalovaného predložiť dôkaz o tom, že preberanie zásielok určených do vlastných rúk žalovaného, bolo z takéhoto preberania vylúčené.

Odvolač súd konštatoval, že súd 1. stupňa správne zistil, že žalovaný nemal osoby oprávnené preberať za neho písomnosti. Nesprávne však interpretoval a túto svoju interpretáciu aplikoval, čo do ust. druhej vety cit. ustanovenia. Keď totiž zistil, že žalovaný nemal osoby oprávnené preberať za neho písomnosti, mal v súlade s týmto ustanovením

doručiť písomnosť určenú do vlastných rúk teda platobný rozkaz tomu, kto je oprávnený za orgán alebo právnickú osobu konať, teda starostovi obce, keďže znenie „ostatné písomnosti, ktorémukoľvek ich pracovníkovi, ktorý písomnosti prijme“ vylučuje možnosť riadneho doručenia písomnosti určených do vlastných rúk takýmto spôsobom.

Aj názor súdu 1. stupňa podľa ktorého, aj keby žalovaný preukázal, že preberanie zásielok určených do vlastných rúk bolo vylúčené z preberania zásielok pracovníčkami úradu, potom súd má za to, že platobný rozkaz bol prevzatý starostom obce dňa 31. 07. 2003 nemá oporu v zákone.

Odvolaťel' v tejto súvislosti dôvodne poukázal na skutočnosť, že starosta obce dňa 31. 07. 2003 neprevzal platobný rozkaz ale uplatnil svoje právo vyplývajúce z § 44 ods. 1 prvá veta O. s. p. Správnosť tohto jeho tvrdenia preukazuje v spise založená jeho žiadosť zo dňa 17. 07. 2003 o vyhotovenie kópie zo súdnych spisov individualizovaných v prílohe a úradný záznam zo dňa 31. 07. 2003 opatrený kolkom v sume 150,- Sk dosvedčujúci, že Mgr. F. (t. j. starosta žalovanej obce, pozn.) prevzal kópiu sporného platobného rozkazu, teda nešlo o doručenie platobného rozkazu v súlade s ust. § 173 ods. 1 O. s. p.

Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že súd 1. stupňa pochybil keď ustálil, že sporný platobný rozkaz bol žalovanému doručený dňa 27. 06. 1997, prípadne 31. 07. 2003, čo značí že odpory žalovaného boli podané oneskorene a preto vydal napadnuté uznesenie.

Na tomto základe odvolací súd napadnuté uznesenie podľa § 221 ods. 1 O. s. p. zrušil a vec v súlade s ust. § 221 ods. 2 O. s. p vrátil súdu 3. stupňa na ďalšie konanie.»

4. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie podaním z 18. júna 2009. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Obdo V 36/2009 zo 17. decembra 2009 dovolanie sťažovateľa zamietol, keď najskôr stručne oboznámil postup konania, skutkové zistenia a právne závery vo veci konajúcich všeobecných súdov vyjadrené v ich rozhodnutiach z 2. februára 2009, resp. z 27. mája 2009. Po uvedení dovolacích dôvodov produkovaných sťažovateľom („... odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa... vychádzal z nesprávnych skutkových zistení... nesprávne a účelovo zmenený skutkový stav potom odvolací súd celkom nesprávne posúdil po právnej stránke... neuviedol, ktoré skutočnosti zistené... považuje za preukázané a ktoré naopak považuje za nepreukázané... účastníci neboli predvolaní na prejednanie veci... nezoznámil žalobcu so svojím zmeneným

právnym názorom a neposkytol mu tak právo možnosť na zmenený právny názor reagovať... porušil právo žalobcu na nestranné a spravodlivé konanie podľa čl. 36 ods. 1 Listiny aj podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...“) a oboznámení vyjadrenia žalovaného dovolací súd okrem iného uviedol:

„Najvyšší súd... dovolanie prejednal... a dospel k záveru, že... nie je dôvodné...

Prípustnosť dovolania vo veci je daná podľa ust. § 239 ods. 1 O. s. p., keďže odvolací súd podľa obsahu jeho rozhodnutia uznesenie súdu prvého stupňa zmenil...

Dovolateľ napadol výrok rozhodnutia, ktorým bolo uznesenie Krajského súdu... zrušené a vec vrátená súdu 1. stupňa na ďalšie konanie.

Predpokladom dôvodnosti bolo zistenie, či sporný platobný rozkaz bol doručený v súlade s ust. § 173 ods. 1 a najmä § 48 ods. 1 O. s. p. Zo spisu nepochybne vyplýva, že starosta obce dňa 31. 07. 2003 neprevzal platobný rozkaz, ale uplatnil svoje právo vyplývajúce z § 44 ods. 1 prvá veta O. s. p. Správnosť tohto tvrdenia preukazuje v spise založená jeho žiadosť zo dňa 17. 07. 2003 o vyhotovenie kópie zo súdnych spisov individualizovaných v prílohe a úradný záznam zo dňa 31. 07. 2003 opatrený kolkom 150,- Sk dosvedčujúci, že Mgr. F. prevzal kópiu sporného platobného rozkazu, teda nešlo o doručenie platobného rozkazu v súlade s ust. § 173 ods. 1 O. s. p. Z uvedeného vyplýva, že platobný rozkaz bol doručený až dňa 20. 10. 2008.

Najvyšší súd... ako súd dovolací, dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je správne a preto... dovolanie žalobcu zamietol...“

5. Sťažovateľ uviedol, že *„vyčerpal všetky možné opravné prostriedky na zvrátenie stavu a dosiahnutie ochrany svojho práva, priznaného právoplatným platobným rozkazom 17 Rob 1361/1996 z 27. 06. 1976“*, a tvrdil, že *„Postupom, konaním a nekonaním porušovateľov (Krajský súd... vo veci 3 Cb/4/2008, Najvyšší súd...) popísaným v sťažnosti bolo... porušené aj základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy ... a základné právo sťažovateľa, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.“*

6. Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„... vyhovel sťažnosti

...vyslovil... porušenie základného práva... na súdnu... ochranu zaručeného v článku 46 odsek 1 Ústavy... porušenie základného práva..., aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom zaručeného v článku 48 odsek 2 Ústavy... porušenie základného práva... vlastníť majetok a porušenie základného práva... na rovnosť pri ochrane vlastníckeho práva zaručených v článku 20 odsek 1 Ústavy... porušenie základného práva..., aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, zaručeného v článku 6 odsek 1 Dohovoru... postupom Krajského súdu ... v konaní 17 Rob 1361/1996/1996 a v konaní 3 Cb/4/2008, postupom Najvyššieho súdu... v konaní 2 Obo 40/2009, a postupom Najvyššieho súdu... v konaní 1 Obdo V 36/2009...

... zrušil Uznesenie Najvyššieho súdu... 1 Obdo V 36/2009 zo... 17. 12. 2009,

... zrušil Uznesenie Najvyššieho súdu... 2 Obo 40/2009 z... 27. 05. 2009 a vec vrátil na ďalšie konanie,

... uložil porušovateľom povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania vo výške 254,88 EUR na účet právneho zástupcu sťažovateľa...,

... po predbežnom prerokovaní sťažnosti odložil vykonateľnosť Uznesenia Najvyššieho súdu... 2 Obo 40/2009 z... 27. 05. 2009 a Uznesenia Najvyššieho súdu... 1 Obdo V 36/2009 zo... 17. 12. 2009...“.

Sťažovateľ súčasne žiadal priznať mu finančné zadosťučinenie „vo výške 2.500,00 EUR“, prikázať krajskému súdu obnoviť „stav pred porušením základných práv...“ a zakázať mu „prejednávať vec 3 Cb 4/2008 meritórne...“

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak

o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom... Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu... Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

9. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv sťažovateľa zaručených ústavou a dohovorom postupom a rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu (pozri bod 6).

10. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ predmetnou sťažnosťou najprv napadol postup a rozhodnutia krajského súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 17 Rob 1361/1996 a následne pod sp. zn. 3 Cb 4/2008, najmä jeho uznesenie z 2. februára 2009 (pozri bod 2).

Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať napadnuté rozhodnutie krajského súdu (a postup v konaní mu predchádzajúci), keďže proti nemu bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý využil odporca, a o odvolaní proti nemu rozhodol najvyšší súd ako súd odvolací uznesením sp. zn. 2 Obo 40/2009 z 27. mája 2009. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Pokiaľ ide o napadnuté druhostupňové rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 40/2009 z 27. mája 2009, možno zo sťažnosti vyvodit', že sťažovateľ namieta porušenie v sťažnosti označených práv postupom najvyššieho súdu (ako odvolacieho súdu) a jeho uznesením, ktorým sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu a jeho rozhodnutie č. k. 3 Cb 4/2008-169 z 2. februára 2009 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

12. Ďalšiemu rozhodnutiu najvyššieho súdu (tentoraz v postavení dovolacieho súdu), uzneseniu sp. zn. 1 Obdo V 36/2009 zo 17. decembra 2009, ktorým najvyšší súd dovolanie sťažovateľa zamietol, sťažovateľ vytýkal jeho stotožnenie sa so skutkovými a právnymi závermi najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho vyjadrenými v jeho rozhodnutí z 27. mája 2009 (pozri body 3 a 4).

13. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy (pozri bod 7) znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným

súdom alebo pred iným orgánom verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06).

14. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

15. Z výroku uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 40/2009 z 27. mája 2009 vyplýva, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu (a v dôsledku toho ani uznesením krajského súdu z 2. februára 2009) sa konanie o nároku sťažovateľa (bod 2) neskončilo (najvyšší súd zrušil uznesenie, ktorým krajský súd návrh na zrušenie platobného rozkazu z 27. júna 1997 a o odporoch z 1. marca 2007 a 20. októbra 2008 proti platobnému rozkazu zamietol). V danom prípade nejde o konečné rozhodnutie, ktorého dôsledkom by bolo právoplatné skončenie veci, prípadne zastavenie (bez ďalšieho) súdneho konania. Uvedený právny záver ústavného súdu o procesnom charaktere sťažnosťou napadaného uznesenia odvolacieho súdu neovplyvnilo ani následné rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 36/2009 zo 17. decembra 2009, ktorým bolo dovolanie sťažovateľa z 18. júna 2009 zamietnuté (body 3 a 4).

16. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ako súd dovolací napadnutým uznesením sp. zn. 1 Obdo V 36/2009 zo 17. decembra 2009 prerokoval sťažovateľovo dovolanie z 18. júna 2009 „podľa § 242 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 243a ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné“. Súčasne dospel k záveru „že rozhodnutie odvolacieho súdu je správne a preto podľa § 243b ods. 1 O. s. p. dovolanie žalobcu zamietol. Teda dovolací súd skutkové aj právne závery odvolacieho súdu považuje za správne.“ (bod 4).

17. Podľa názoru ústavného súdu namietanie nesprávnosti a nezákonnosti rozhodnutia najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu a následne aj ako odvolacieho súdu nemôže byť samo osebe dôvodom na namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Najvyšší súd neodmietol sťažovateľovi poskytnutie súdnej ochrany, vecou sa zaoberal a rozhodol o nej. Sťažovateľ bude mať možnosť v ďalšom štádiu konania pred krajským súdom uplatniť ochranu označených práv, aj svoju argumentáciu týkajúcu skutkovej a právnej stránky predmetnej veci, z čoho vyplýva, že má ešte k dispozícii iný prostriedok ochrany týchto práv (vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 ústavy), ktorých porušenie namieta vo svojej sťažnosti. V danej veci sa súdne konanie nachádza v štádiu prvostupňového konania na krajskom súde, ktorý bude v súlade s názorom odvolacieho súdu (a aj dovolacieho súdu) vykonávať ďalšie dôkazy na dostatočné zistenie skutkového stavu. K vykonávaniu dôkazov sa sťažovateľ bude môcť v konaní pred krajským súdom a následne aj pred odvolacím súdom vyjadriť za tých istých podmienok ako druhý účastník konania. Ústavný súd preto nevidí v tvrdeniach sťažovateľa žiadnu takú okolnosť alebo dôvod, pre ktorý by sa mal sťažovateľ v ďalšom konaní o predmetnej veci, v ktorej je žalobcom, dostať do podstatne nevýhodnejšej situácie v porovnaní so žalovaným.

18. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 36/2009 zo 17. decembra 2009 (ako aj jeho uznesenia sp. zn. 2 Obo 40/2009 z 27. mája 2009) sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných procesných noriem. Tieto rozhodnutia nevykazujú znaky svojvôle, nevyhodnocujú nové dôkazy a právne závery, konštatujú

predovšetkým nedostatočne zistený skutkový stav a nesprávnu aplikáciu vrátane „*chybnej interpretácie*“ ustanovení § 173 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a najmä § 48 ods. 1 OSP (body 3 a 4), k čomu najvyšší súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03).

19. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (právo vec prerokovať v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom) nie je daná jeho právomoc na prerokovanie veci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nielen vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu (bod 10), ale tiež vo vzťahu k namietaným uzneseniam najvyššieho súdu.

20. Pokiaľ sťažovateľ namietal aj prietahy v prebiehajúcom súdnom konaní (pozri bod 6), ústavný súd primerane k odôvodneniu tejto časti sťažnosti sťažovateľom (kvalifikovane zastúpeným advokátom) dodáva, že strana sťažovateľa túto časť sťažnosti konkrétne/nijako neodôvodnila (nesplnenie zákonom požadovaných náležitostí návrhu). Navyše ani nepreukázala, že v tejto súvislosti bola podaná sťažnosť na prietahy v súdnom konaní podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (platného do 31. marca 2005) a od 1. apríla 2005 podľa § 3 ods. 7 a § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Uvedený nedostatok podľa stabilnej rozhodovacej praxe ústavného súdu (m. m. I. ÚS 21/99, IV. ÚS 153/03, I. ÚS 33/05) má za následok odmietnutie sťažnosti z dôvodu jej neprípustnosti (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. mája 2010

